

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/295/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200368
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014200368.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: R., bytom I. č. XXX/XX, N., zastúpený: JUDr. Beatrica Babačová, advokátka, so sídlom: Hlavná 43, 931 01 Šamorín, proti žalovanému v 1. rade: Slovenská republika - Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova č. 8, 832 97 Bratislava, v 2. rade: Náčelník generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, Kutuzovova č. 8, 832 97 Bratislava, v 3. rade: Generálny štáb ozbrojených síl Slovenskej republiky, Kutuzovova č. 8, 832 97 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KaNGŠ-147/3-25/2013 zo dňa 07.01.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/45/2014-64 zo dňa 5. mája 2015,

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/45/2014-64 zo dňa 5. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 5S/45/2014-64 zo dňa 5. mája 2015 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného v 2. rade (zrejme mal na mysli žalovaného v 3. rade) č. KaNGŠ-147/3-25/2013 zo dňa 07.01.2014, ktorý rozhodol o odvolaní žalobcu proti personálnemu rozkazu Riaditeľa personálneho úradu OS SR vydaného pod č. 8409 zo dňa 16.09.2013, ktorým bol žalobca dňom 30.09.2013 prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 70 ods. 2 písm. d/ zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 346/2005 Z.z.“, alebo „zákon“). O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p., tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pre jeho neúspech v konaní.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd žalobu voči žalovanému v 1. a 2. rade

zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, nakoľko vecne príslušným správnym orgánom na vydanie rozhodnutia bol Generálny štáb ozbrojených síl SR, preto mal byť označeným v žalobe ako účastník konania na strane žalovaného.

Krajský súd, nestotožniac sa s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, konštatoval, že žalobcovi boli zachované jeho práva ako účastníkovi priestupkového konania, keď právny zástupca žalobcu od 07.10.2013, kedy bol žalobcom splnomocnený, mal dostatočný časový priestor na oboznámenie so všetkými podkladmi žalovaného pred vydaním napadnutého rozhodnutia a taktiež mu boli dňa 29.11.2013 doručené kópie dokumentov, s ktorými žalobca nebol oboznámený v rámci konania.

Vo vzťahu k namietnutému nedodržaniu dvoj mesačnej prekluzívnej lehoty krajský súd poukazom na príslušné ust. zákona č. 346/2006 Z.z., podľa ktorých možno služobný pomer profesionálneho vojaka skončiť prepustením v prípade, ak viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu bezodkladne vedúcim služobného úradu, najneskôr do dvoch mesiacov odo dňa, keď tento zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol, vychádzajúc z preukázaného skutkového stavu, dospel k záveru, že personálny rozkaz č. 8409 zo dňa 16.09.2013 bol vydaný v dvojmesačnej prekluzívnej lehote. Poukazom na znenie ust. § 72 ods. 1 a ust. § 82 ods. 3 písm. a/ zák. č. 346/2005 Z.z. za rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie plynutia lehoty podľa ust. § 72 ods. 1 písm. a/ zák. č. 346/2005 Z.z. krajský súd považoval okamih, kedy príslušný vedúci služobného úradu zistil dôvod prepustenia. V danom prípade príslušnému vedúcemu služobného úradu bol doručený návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru zástupkyňou veliteľa VÚ 1471 Hlohovec dňa 20.08.2013.

Krajský súd postup prvostupňového správneho orgánu považoval za súladný so zákonom, keď vydal rozhodnutie na základe riadne zisteného skutočného stavu veci a to po oboznámení sa s priestupkovým spisom, v ktorom bolo žalobcovi preukázané, že viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu. Túto skutočnosť priznal sám žalobca dňa 20.06.2013, keď uviedol, že viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, o čom svedčí zápisnica o podaní vysvetlenia podľa § 17 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z. spísaná príslušníkmi OO PZ Prievidza. Rozhodnutím o priestupku č.: doppr-173-5/2013 zo dňa 14.08.2013 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. e/ zákona o priestupkoch, pričom svojim protiprávnym konaním porušil ust. § 4 ods. 2 písm. e/ zákona č. 8/2009 Z.z.. Súčasne žalobca uvedeným protiprávnym konaním porušil čl. 3 ods. 2 , čl. 4 ods. 4 Etického kódexu profesionálneho vojaka.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného preskúmal v intenciách ust. § 5 ods. 2 písm. a/, § 70 ods. 2 písm. d/, § 72 ods. 1 písm. a/, ods. 2, § 73 ods. 1, § 81, § 82 ods. 3 písm. a/, § 117 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z., ako aj v intenciách čl. 3 ods. 2 a čl. 4 ods. 4 Etického kódexu profesionálneho vojaka a súčasne v intenciách § 3 ods. 2, 4 v spojení s § 32 ods. 1 a s § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok, ktorú právnu úpravu citoval a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

2.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaNGŠ-147/3-25/2013 zo dňa 07.01.2014 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil náhradu trov konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd nedostatočne a len okrajovo preskúmal zákonnosť postupu správneho orgánu v konaní. So žalobnými námietkami sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadal a ani ich nevyvrátil. Skonštatoval, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa krajský súd iba priklonil k dohadom o preukázaní dodržania prekluzívnej lehoty na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia.

Výslovil názor, že prvostupňový správny orgán nevychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu

veci, na základe čoho došlo k porušeniu práv žalobcu a k právnemu pochybeniu pri vydaní napadnutého rozhodnutia. Žalobca i naďalej zotrval na svojom názore o zmeškaní dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. Nesúhlasil s tým, že predmetné správne konanie bolo začaté až spracovaným návrhom na prepustenie profesionálneho vojaka zo služobného pomeru dňa 15.08.2013 príslušným veliteľom Dopravného práporu Hlohovec, ale zastával názor, že predmetné konanie bolo začaté, tak ako sa uvádza v odôvodnení rozhodnutia o priestupku vydaného pod č. doppr-175-5/2013 zo dňa 14.08.2013, kde sa uvádza, že správny orgán na základe priestupkového spisu č. ORPZ-PD-OOP3-P-523/2013 začal dňa 23.07.2013 konanie vo veci priestupku proti bezpečnosti a plynulosti v cestnej premávke. Z uvedeného ako i z platného zákona žalobca vyvodil záver o tom, že príslušný orgán povinný konať v uvedenej veci podľa ust. § 73 ods. 1 zákona, bol zo zákona povinný spracovať bezprostredne návrh na prepustenie profesionálneho vojaka v deň, kedy sa o uvedenej skutočnosti dozvedel, t.j. 04.07.2013 a príslušný správny orgán bezodkladne najneskôr však v lehote dvoch mesiacov rozhodnúť, odkedy sa o uvedenom dôvode dozvedel. Poukázal na to, že konanie o priestupku nemožno spájať s konaním súvisiacim s konaním o prepustení profesionálneho vojaka a teda uvedené konania mali začať súčasne hneď, keď sa o nich príslušný správny orgán dozvedel, t.j. hneď ako mu boli doručené písomné podklady odstúpené príslušným Okresným riaditeľstvom Policajného zboru SR.

Žalobca taktiež v odvolaní namietal, že správne konanie bolo vykonané bez náležitého preverenia skutkového stavu veci a závažného porušenia jeho práv ako účastníka konania uvedených v ust. § 3 ods. 2 a § 3 ods. 5 zák. č. 71/1967 Zb.. V tejto súvislosti poukázal na rozdielne prístupy v obdobných prípadoch, kedy došlo dokonca k výkonu štátnej služby pod vplyvom alkoholu a nedošlo k prepusteniu zo služobného pomeru, tak ako u neho, čím dochádza aj k vážnemu porušeniu zásady na rovnaké zaobchádzanie a porušenie rovnosti pred zákonom. Výtýkal krajskému súdu, že napriek tomu, že žalobca uviedol mená účastníkov iných správnych konaní, tento si nevyžiadal k posúdeniu uvedených skutočností administratívne spisy za účelom zaujatia záveru k tvrdeným skutočnostiam, a preto postup krajského súdu považoval za nedostatočný.

3.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na svojich záveroch uvedených vo vyjadrení k žalobe. Zdôraznil, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by opodstatňovali zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Z uvedeného dôvodu, preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

4.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) upravujúci v zmysle § 1 a/ právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b/ konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa ust. § 492 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (ust. § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (ust. § 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému v 3. rade domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. KaNGŠ-147/3-25/2013 zo dňa 07.01.2014, žiadajúc jeho zrušenie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu OS SR č. 8409 zo dňa 16.09.2013 a vrátenie veci žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného v 3. rade č. KaNGŠ-147/3-25/2013 zo dňa 07.01.2014, ktorý rozhodol o odvolaní žalobcu proti personálnemu rozkazu Riaditeľa personálneho úradu OS SR vydaného pod č. 8409 zo dňa 16.09.2013 tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca dňom 30.09.2013 prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 70 ods. 2 písm. d/ zák. č. 346/2005 Z.z..

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd mal preukázané, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu

napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Žalobca v dôvodoch odvolania predovšetkým namietal, že krajský súd nedostatočne a len okrajovo preskúmal zákonnosť postupu správneho orgánu v konaní a so žalobnými námietkami sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadal a ani ich nevyvrátil. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa dospel k záveru, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v dostatočnej miere venoval pozornosť relevantným námietkam žalobcu a tieto riadne vyhodnotil a svoje právne závery i riadne odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa tak dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli krajský súd k právnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p..

V danej súvislosti odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp.zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov (ako aj orgánov verejnej správy) svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu (ako aj orgánu verejnej správy) je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Taktiež z ustálenej judikatúry EŠLP je zrejmé, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

V zmysle judikatúry ústavného súdu ako aj Súdneho dvora sa nevyžaduje, aby sa na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu nedostatočného a nesprávneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu za nedôvodné. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uviedol svoju právnu úvahu, na základe ktorej dospel k záveru, že služobné úrady oboch stupňov postupovali a vydali rozhodnutia v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol, pričom sa vyporiadal so zásadnou námietkou žalobcu a to vo vzťahu zmeškania dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, poukazom na relevantné ustanovenia zákona č. 346/2005 Z.z., vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného správnym orgánom, svoj právny záver o dodržaní zákonnej prekluzívnej lehoty, dostatočne, v zmysle vyššie uvedeného, zdôvodnil. Nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa vyvracať argumentáciu žalobcu uvedenú v žalobe.

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci odvolací súd dospel k zhodnému názoru ako krajský súd, že služobný úrad v danom prípade vydal rozhodnutie v dvojmesačnej prekluzívnej lehote a svoj postup v odôvodnení rozhodnutia aj náležite zdôvodnil. Odvolací súd k uvedenému ďalej konštatuje.

Krajský súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného vychádzal zo skutkového stavu zisteného správnym orgánom, ktorý tvoril obsah administratívneho spisu ako i z priestupkového spisu VÚ 1471 Hlohovec, z ktorého nad akúkoľvek pochybnosť mal preukázané, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. e/ zákona o priestupkoch rozhodnutím č. doppr-173-5/2013. Žalobcovi jeho protiprávne konanie, keď viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, bolo jednoznačne preukázané.

Z právnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 72 ods. 1 písm. a/ zák. č. 346/2005 Z.z. jednoznačne vyplýva, že o prepustení profesionálneho vojaka podľa ust. § 70 ods. 2 rozhoduje vedúci služobného úradu do dvoch mesiacov odo dňa, keď zistil dôvod prepustenia, najneskôr do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. Vedúcim služobného úradu v danom prípade je Riaditeľ personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky, ktorý návrh na prepustenie žalobcu spracovaný podľa ust. § 73 ods. 1 citovaného zákona veliteľom obdržal dňa 20. augusta 2013. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu o tom, že veliteľ bol povinný bezprostredne ako sa dozvedel o protiprávnom konaní žalobcu na základe zaslaného odovzdania vecí podľa ust. § 60 ods. 3 písm. c/ zák. č. 372/1990 Zb., t.j. 04.07.2013 spracovať návrh na prepustenie, nakoľko z dôvodu ust. § 73 ods. 1 zákona žiadna lehota nevyplýva. Návrh na prepustenie spracúva veliteľ, ak vzniknú dôvody uvedené v § 70 ods. 1 a v § 70 ods. 2 písm. b/ až e/ alebo na základe žiadosti profesionálneho vojaka o prepustenie zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 2 písm. a/, alebo na základe písomného oznámenia profesionálneho vojaka o splnení podmienok podľa § 71. V dvojmesačnej subjektívnej prekluzívnej lehote rozhoduje až vedúci služobného úradu, pričom lehota mu začína plynúť dňom, keď zistil dôvod prepustenia postupom podľa ust. § 73 ods. 1 zákona, kedy veliteľ po oboznámení profesionálneho vojaka s návrhom na jeho prepustenie bezodkladne predloží návrh na prepustenie vedúcemu služobného úradu oprávnenému rozhodnúť o prepustení profesionálneho vojaka zo služobného pomeru. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že personálny pohovor bol vykonaný dňa 13.08.2013 a vec bola bezodkladne predložená dňa 20.08.2013 veliteľovi na ďalšiu realizáciu a rozhodnutie vo veci. Keďže personálny rozkaz bol vydaný dňa 16.09.2013 a doručený dňa 30.09.2013, bol vydaný v lehote ustanovenej v § 72 ods. 1 písm. a/ zákona.

Odvolací súd vo vzťahu k námietke žalobcu, ktorou namietal porušenie procesnej zásady, aby v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely upravenej v ust. § 3 ods. 5 správneho poriadku, vytykajúc krajskému súdu, že si nevyžiadal administratívne spisy účastníkov iných konaní, poukazuje na právnu úpravu ustanovenú v právnej norme § 70 ods. 2 písm. d/ zákona, ktorá zakladá správne orgánu oprávnenie rozhodnúť o prepustení profesionálneho vojaka zo služobného pomeru, ak viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu alebo iných omamných alebo psychotropických látok. V uvedenej právnej norme zákonodarca ponecháva v diskrečnej právomoci príslušného nadriadeného, aby vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu uvážil, či naplnením niektorej zo skutkových podstát upravených v § 70 ods. 2 uvedeného zákona sa zakladá dostatočný dôvod pre prepustenie profesionálneho vojaka zo služobného pomeru. Pokiaľ správny orgán na základe správnej úvahy dospeje k záveru o nutnosti prepustenia profesionálneho vojaka zo služobného pomeru, pretože viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu alebo iných omamných alebo psychotropických látok a svoje správne uváženie v odôvodnení svojho rozhodnutia aj náležite odôvodní, správny súd nemá dostatok právomoci zasahovať do správneho uváženia, pretože inak by zasahoval do právomoci správneho orgánu, čo nie je prípustné. Správny súd v rámci súdneho prieskumu takéhoto rozhodnutia je oprávnený posudzovať len to, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonmi (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

V zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Odvolací súd konštatuje, že zákonodarca v citovanej právnej úprave zakotvuje, že v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu povinnosťou súdu je posúdiť, či postup a rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo zo zákonného rámca, či skutkové zistenia, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, boli zadovážené zákonným spôsobom a či úsudok správneho orgánu je v súlade s logickým a racionálnym uvažovaním.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo ani k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, nakoľko prepustenie zo služobného pomeru je jedným zo zákonom predpokladaných spôsobov skončenia služobného vzťahu profesionálneho vojaka voči štátu, dôsledkom určitého správania profesionálneho vojaka, ktoré zákon definuje ako nezlučiteľné s ďalším trvaním služobného pomeru v ozbrojených silách. Pokiaľ dôjde zo strany profesionálneho vojaka ku konaniu, ktoré je nezlučiteľné s požiadavkami naňho kladenými zákonom ako i etickým kódexom a jedná sa o dôvod, ktorý zakladá možnosť fakultatívneho rozhodovania správneho orgánu v rámci správnej úvahy, súd neposudzuje vhodnosť a účelnosť správneho rozhodnutia, ale iba jeho zákonnosť, preto ani nebolo zo strany krajského súdu potrebné si administratívne spisy uvádzaných vojakov vyžiadať.

V danej súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť žalobcu tiež na to, že zákon č. 346/2005 Z.z. kladie na vojakov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje, čo v konečnom dôsledku znamená, že vo vzťahu k plneniu služobných povinností vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení. Zákonná úprava vychádza z premisy, že profesionálni vojaci vykonávajú časť zvrchovanej štátnej moci a štát má legitímny záujem vyžadovať od nich „zvláštne puto dôvery a lojality. (bližšie pozri Pellegrin proti Francúzsku rozsudok ESLP z 08.12.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95)

Vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami, a preto námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu odvolací súd považoval za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1, s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v odvolacom konaní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.